

Tomi K. Rantala

TOMI RANTALA

PUKU TEKEE VAINAJAN

SAUNADEKKARI
JESSE KARAJAN
SEIKKAILUT

Saunaetsivä

PUKU TEKEE VAINAJAN

MAILLA JA HALMEILLA I

PUKU TEKEE VAINAJAN

(c) Tomi Rantala

TAUSTATIETOA

Siellä missä Paimionjoki laskee Itämeren itäisimpään osaan, Suomenlahteen, rakennettiin vuosisatojen aikana Halmeen kaupunki. Halme sijaitsee Suomen etelärannikolla ja se jaetaan kahteen osaan. Paimiojoen länsipuolella sijaitsee Ylä-Halme ja itäistä puolta nimitetään Ala-Halmeksi. Ala-Halme on myös vääntynyt kyttien ja konnien suussa usein muotoon: Alamaailma.

Halme ei kuitenkaan rajoitu pelkästään siihen jokilaaksoon, jossa joki muuttuu mereksi, vaan se jatkuu vielä hyvän matkaa meren rantaa seuraten etelään päin. Vastaavasti Halmeeksi lasketaan myös pohjoisempina olevat pikkukylät: Perttu, Sampio, Kivikartano ja monet muut, kun kauppalat ja kirkonkylät liitettiin Halmeeseen kuntauudistuksen myllerryksissä menneinä vuosina.

Halme on kaupunki, joka on kooltaan ja väkimäärältään hieman Turkua pienempi. Se oli aikoinaan menestyvä vientisatama, kunnes muut Suomen satamakaupungit vetivät pidemmän korren vienti- ja tuontialoilla. Halme ei ole mikään uudisrakentajien pyhättö, vaan monet sen talot tuntuvat jääneen menneille vuosikymmenille. Halmeen asukasluku on 150 000 paikkeilla ja edelleen vähenemään päin.

Yksi näistä asukkaista on kirjan päähenkilö Jesaja Kaaleppi Karaja eli lyhemmin: Jesse. Entinen poliisi, joka sai potkut. Sittemmin vakuutusetsivänä toiminut ja myöhemmin yksityisetsivänä. Kova löylymies. Lämmin ei luita riko. Mies, joka ratkoo rikokset saunassa. Saunova dekkari. Saunaetsivä. Hikimajan hidalgo ja entinen naistenmies. Ankara uskonnollinen kotikasvatus. Vapaamielinen ateisti tarpeen mukaan. Eronnut sinkku. Ei lapsia. Ainakaan tietääkseen. Entinen juoppo ja nykyinen alkoholisti.

Ratkeaa vain harvoin.
Hakee kuplansa lähinnä vissystä.
Kärsii ajoittain moraalista krapulaa ja synnintuskaa, mutta
ankaralla löylyttelyllä ja vihtomisella moiset lapsuuden
traumoista johtuvat syyllisyydentuskat saa pestyä pois.
Sauna on hänelle samaa kuin katoliselle rippi.

*Kirjan henkilöiden ajatukset ja mielipiteet ovat heidän omiaan,
eivätkä välttämättä vastaa kirjoittajan vastaavia.*

"Kuules Karajan poika. Se on niin kuin horisontti. Seilaat sinne ja se vain pakenee. Aina on uusi horisontti. Et sinä Jesse voi maisemaan mennä. Se maisema pakenee kun saavut sinne. Sitä ei enää ole. Korkeintaan seisot jonkun toisen maisemassa. Sulla on se sama homma kuin joka merimiehellä. Sun horisonttisi pakenee sua. Sun pitää löytää se satama. Se, mistä löytyy se murhaaja..."

- Puujalka Puurtinen alias Matruusi Toivo Torstai

"Se lehtimainoksesi oli kyllä täysin epärealistinen. Harmaapalttoinen sherlockin näköinen ukko suurennuslasi kädessä. Siinä olisi pitänyt olla vihta ja äijä munasillaan lauteilla! Saunadekkari! Saunasolmussa meditoimassa!"

- Rikostutkija Seppo Salmi

"Tiedätkös Jesse Karaja-paimen, että mitäkös yhteistä on Vincent van Goghilla ja When vakuutusyhtiöllä? Ei korvaa..."

- Wilma Westholm, When vakuutusyhtiön (Kun Sattuu Ja Tapahtuu) johtaja

"Niin. Kyllähän yleensäkin kaikki biisit kertovat joko seksistä tai kuolemasta. Etupäässä runkkaamisesta."

- Raimo "Mooses" Fögel. Flirttailevien Faaraoiden armoitettu laulusolisti.

*"Olikos tässä jo kaikki? Joko voin lähteä. Pelastustyö ei odota!
Jesus saves but don't shave!"*

- Jesus Pedro Gonzalez alias Jeesus Naantalilainen,
Meksikolaisnaantalilainen huumemuuli ja vasikka

"Soloong vaan sitten mattöfakkerit. Kattokaa sanakirjasta urpot!"

- Kari Könninki alias Körri

*"Meteorologia on ennustamista ja raamattu sen kieltää. Muutenkin
turhaa. Yleensä ei pidä paikkaansa. Ja silloinkin kun pitää, niin on
valmiiksikin jo ihan kauhea ilma."*

"Talvella lunta sataa ja kesällä rakeita. Se on Jumalan opetus!"

"Päivisin aurinko paistaa. Öisin ei. Ja se on Jumalan tahto!"

- Pastori Kalttala

*"Herraspari käy sisään vaan! Ja muistutan sitten, että se takapenkki
ei ole mikään bordellin sohva! Tämä on kristillinen taksiauto! Häät
tai hautajaiset! Waldemar vie - ja aina herran nuhteessa ja
huomassa."*

*"On se vaan komiaa kun on mersu alla ja kaunis pari takapenkillä!
Kuin herran alttarilla!"*

- Waldemar, Halmeen taksikuski

*"Noitahan meillä hoetaan tavan takaa. Ihan perussanastoa. Jo
aamukahvia keitellessä vaimo saattaa kysyä, että 'hei
hillotolppa otatko kikkeliskokkeliis raakana vai kypsänä. Ja minä
vastaan, että kuulehan harriholkerin näköinen partajarru, otan
vain raparperia perperiini."*

- Seppo Salmi, rikostutkija

"Yläkerta"

"Alakerta"

- Lihaspää, bordelli Uittotukki Oy:n ovimies

"Kuules skloddi. Ei tämä ole mikään raamattuopiston kesäheinäkerho, jossa jengi spyttailee notskin ympärillä ja lauleskelee kato jotai kumbalajaa spittarit vinossa fledat hulmuten. Soita jollekin pastorille kato. Kai sieltä joku jehova vastaa hei. Pitää mennä ku moottori ulvoo ja letukka laulaa. Paksi huuleen ja paanalle kato! Keikkaa pukkaa ihan ruattiin asti. Hurrit ja hurriganes! Juna lähtee just! Veturimies vislaa ja huitoo ku humalaheinä!"

- Raimo "Remu" Fögel. Yksi Mooseksen sivupersononista. Hurrittoman Ganesin laulaja.

"Ehei. Valheita ja ikäviä juoruja sellaiset. Minäkö yksityisetsivä? En saisi kiinni edes myymälänäpistelijää."

- Jesaja "Jesse" Kaaleppi Karaja. Yksityisetsivä alias Saunova Dekkari

"Kovin mukavahan se olisi jutustella. Näin kahden kesken enemmänkin. Ne jutustelut taitavat kuitenkin jäädä toiseen kertaan. Ensin minun on tehtävä tällainen pikku muodollisuus. Minun on tapettava sinut. Kai se sinulle sopii? Et kai pahastu jos sinuttelen. Nyt kun olemme tutustuneet paremmin."

- Tuntematon

Prologi

Reijo oli taas myöhässä. Aina perjantai-iltaisain. Jo neljäs kerta tässä kuussa.

Aina puku päällä lähti asioilleen. Kuulemma bisneksiä. Olisikin. Varmaankin toinen nainen. Sitähän se oli. Keski-ian kriisi ja vaihtelua.

Silja keräsi tyhjat lautaset ruokailuhuoneen pöydältä. Syököön jääkaapista suoraan, kun maltaa saapua. Lämmittäköön mikrossa. Ihan sama.

Oliko Reijolla uusi nainen? Silja mietti taas. Sama ajatus nousi kerta toisensa jälkeen mieleen. Se ei jättänyt rauhaan.

Kaipasiko Reijo vaihtelua? Ankara ja raskas työ. Iso vastuu. Raskas työ ja raskaat hovit.

Kyllä Silja sen ymmärsi. Olihan hänelläkin omat salaisuutensa.

Tyttöjen illat. Ruotsinlaiva ja tanssit. Joskus ihan hyttiin asti ventovieraan miehen kanssa. Ihan täyden muukalaisen. Joku kivannäköinen. Joku, jolla on kivat silmät ja herrasmiehen käytös. Sellainen hauska, joka ei murjota, niin kuin Reijo joskus murjotti. Silja hymyili sisimmässään, mutta silti hänen oli myönnettävä, että hän oli huolissaan. Reijosta oli tullut totinen. Reijolla oli iso vastuu. Ison firman johtaja. Alaisia kymmeniä ellei satoja. Ei hän enää ollut työhuoliaan kotiin kantanut, mutta oliko nyt joku muu, joka niitä kuunteli.

Reijo oli aina huoliteltu. Hopean harmaat hiukset aina ojennuksessa. Parturissa vähintään kerran parissa kuussa. Nyt mies kävi siellä useammin. Varmasti uusi nainen. Joku puolet nuorempi kuin Silja.

Silja mietti antaisiko anteeksi, jos mies tunnustaisi. Varmaankin. Olihan Reijo kuitenkin tunnollinen mies. Hyvä isäkin. Seksiä ei ollut ollut enää vuosiin, mutta Siljan tarpeet olivat kuivuneet jo muutenkin. Hellyydessä oli tarpeeksi. Kaunis hymy joskus. Avattu ovi tai kannettu ostoskassi. Aamiainen vuoteeseen häöpäivänä.

Kyllä minä antaisin anteeksi, jos Reijo olisi yhtäkkiä kokenut tarvetta syrjähyppyyn, Silja mietti ja katsoi ruokailuhuoneen vanhaa seinäkelloa. Reijo oli myöhässä, mutta hän oli enemmän myöhässä kuin yleensä. Nyt kello lähenei jo puolta yötä. Ei Reijo koskaan ollut näin kauaa viipynyt uuden ihastuksensa luona.

Silja päätti olla olematta huolissaan. Pysyköön poissa! Ilmoittaisi joskus edes jotain.

Antaisinko sittenkään anteeksi, Silja huomasi miettivänsä.

Vai löisinkö veitsellä? Selkään.

Silja tuijotti jonnekin kaukaisuuteen.

Kun Reijo saapuu. En kysy mitään. Menköön nukkumaan. Kysyn sitten aamulla. Tai sitten minä lyön veitsellä. Viillän kurkun auki.

Valukoon siihen sänkyynsä. Kuolokoon siihen. Pettäjä.

Häntäheikki. Silja alkoi nyhkyttää.

Ei, kyllä minä antaisin anteeksi. Jälleen kerran. Reijo oli luvannut, että se ei toistuisi. Pikkujouluista se oli lähtenyt ja jatkunut parisen kuukautta. Eikä Silja ollut huomannut mitään. Ei edes silloin, kun miehen kokoukset olivat venyneet tunnilla.

Joskus parilla. Joskus pikkutunneillekin asti.

Sitten se klassikko. Reijon vaatteet. Niissä oli tuoksunut vieraan naisen haju. Parfyymi. Huulipunaa jälki kauluksessa. Reijo oli sanonut, että hänen nenänsä oli vuotanut verta. Silja oli päättänyt uskoa uskotonta.

Sisimmässään Silja kyllä tiesi. Hän huomasi sen masennuksena. Pillereitä oli alkanut kulua enemmän kuin lääkäri määrää. Tai oikeastaan juuri sen verran kuin hyvä lääkärituttu määräsi. Ja hän kyllä määräsi ihan niin paljon kuin oli tarvetta.

Silja makasi sängyssä silmät auki kuin vainaja. Sisällä kyllä löi sydän, mutta hän oli turta. Hän tunsi itsensä sisältä kuolleeksi. Mitä järkeä oli puuhastella keittiössä kuin tv-kokitar ja loihdittua upeat illalliset, kun miestä ei kuulunut. Jos Silja olisi jaksanut katsoa yöpöydän kelloa, siinä avatun pilleripurkin vieressä, hän olisi huomannut sen näyttävän 4:09.

Aamun kajo alkoi jo vähitellen kajastaa ikkunaverhojen lävitse ja Silja nousi vaivoin istumaan. Niska tuntui jäykältä. Sitä vihloi.

Selkäänkin sattui.

Hän otti puhelimensa yöpöydältä ja hänen oli taas se tarkistettava, vaikka hän tiesi muutenkin vastauksen. Ei siellä olisi tekstiviestiä. Ei vastaamatonta puhelua, jos Silja olisi sittenkin nukahtanut eikä ollut huomannut. Ei. Ei mitään. Silja soitti taas miehelleen.

"Puhelu johon yritit."

Tämän liitanian Silja oli kuullut viimeaikoina liian monta kertaa. Suuttumus oli noussut, sitten tasoittunut ja nyt se oli muuttunut huoleksi.

Selkäsärky, joka säteili niskaan tuntui helpottavan muita kipuja. Niitä kipuja, joita kokee, kun joutuu petetyksi. Silja nousi ylös ja tepasteli keittiöön, josta otetut valokuvat olisivat kelvanneet sellaisinaan sisustuslehtien kiiltäville sivuille. Hän keitti kahvia ja silloin se iski. Se tuntui pistona sydämessä. Hän tunsu, miten hänen kehonsa reagoi sillä salamanlyönninomaisella hetkellä kun huoli väistyi. Huoli oli poissa, mutta tyhjyys ei tullut sen tilalle. Ei helpotus. Ei huojennuksen tunne vaan täysi syvältä pulppuava oivalluksen tunne. Se ei ollut aivan tietoon verrattava oivallus. Se oli tunne. Vahva tunne pelosta. Pelko oli läsnä niin voimakkaana, että kaikki muut tunteet lakkasivat olemasta. Silja ulvahti kuin jostain kivuntapaisesta. Ääntä ei voinut estää. Eikä hän halunnutkaan. Kahvinkeitin lasipannu irtosi Siljan kädestä ja räsähti rikki kivilaatoitettuun lattiaan.

Silja tunsu sen nyt joka solullaan.
Reijoa ei enää ollut.
Hän ei näkisi Reijoa enää koskaan.

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Keskivartalolihava, harmaatukkainen mies heitti lisää löylyä. Pimeässä vain lyhdynliekin heikosti valaisemassa, ikkunattomassa saunassa istui lauteilla toinenkin hyvän aikaa sitten keski-ään ylittänyt mies. Hänen ilmeensä irvistys löylynpunaisella naamalla oli paljon tuskaisemman näköinen, kuin karaistuneemmalla saunojalla.

"Olet sinä helvetin kova löylymies, mutta voisitkos olla hetken heittämättä, että henki kulkee."

Jesse Karaja laski löylykauhan takaisin muovikämpäriin.

"Hyvä on. Käyn vähän pulahtamassa." Ensimmäiseksi mainittu totesi ja lähti könyämään lauteet kolisten alas.

"Jesse! Ja jätä se helvetin ovi auki!" Älähti toinen mies. Rikostutkija Seppo Salmi näki miten Jesse Karajan punaisenpyylevä olemus jäi seisomaan oviaukkoon. Kylmää varhaiskeväästä ilmaa alkoi virrata saunaan, mutta ylälauteen löylynlyömää rikostutkijaa se ei tavoittanut vaan jäi ovensuuhun höyryämään.

"Tule uimaan. Iso mies." Jesse tokaisi ja veti saunan oven kiinni perässään.

Rikostutkija Salmi kaatoi kauhasta vettä päähänsä. Sekin oli tulikuumaa.

"Perhana!" Salmi sähisi ja etsi äkkiä kylmää vettä sisältävän vesiämpäriin. Hän yritti sukeltaa pää edellä ämpäriin, mikä ei tietenkään onnistunut.

Eihän siinä auttaisi kuin taas syöksyä saunasta ulos vilvoittelemaan. Vanhoilla kankeilla polvilla sekään ei ollut enää niin itsestäänselvää. Selkäkin protestoi vihlovilla viesteillään ihan ilman eri pyyntöjä. Vanhemmiten aivojen ja kropan hyvin alkanut yhteistyö olikin alkanut rakoilla jatkuviin kropan valituksiin.

"Tule uimaan..." Seppo sähisi itsekseen. Helppo se on sanoa, kun ei ole meikäläisen polvivaivoja, hän mietti.

Helvetin kova löylymies jo huurusi läpi varhaiskeväisen rantamaiseman.

Laituri tömisten Jesse asteli kohti laiturin nokkaa ja tikkaista kiinni pitäen laskeutui jäätävän viileään veteen.

Saunan ovi aukesi ja Seppo Salmi ilmestyi oviaukosta punaisena ja höyryten kuin saunatonnttu. Hän istahti saunan kuistin penkille ja veti keuhkonsa täyteen kylmää ilmaa. Sydän kolkutti rintakehää vasten ja tuntui myöskin haluavan haukata raitista ilmaa.

Seppo nosti virkasalkun syyliinsä ja napsautti sen auki. Asiapapereiden päältä hän valitsi yhden sopivasti viilenneen ykkösoluttokin. Hän sihautti sen auki ja nosti vaahtopään huulilleen ähkäisten joka kulauksella nautinnosta. Vaahto valui miehen leukapielistä kuin parhaassakin olutmainoksessa.

Jesse Karajaa ei näkynyt missään, Seppo pani merkille, kun tämä jo kohta nousikin veden alta ja kiipesi laiturille kuin kaksimetrisen jalat alleen saanut norppa.

"Kuulepas Jesse. Eiköhän tämä saunominen ala jo pikkuhiljaa riittää." Seppo huurusi hengästyneenä, kun Jesse istahti Sepon viereen saunan kuistin penkille.

"Tämähän on vasta alkua!" Jesse virnisti ja tarttui vissypulloonsa.

Joskus aikoinaan oli ollut maistunut saunomisen kyytipoikana, mutta ei enää. Vissyn kuplat saivat riittää.

"Lopun alkua..." Seppo mutisi oluttölkille.

Jesse vei pullon huulilleen ja otti kunnan huikan kirpeänä poreilevaa hapokasta. Kivennäisjuomakin toi irtivityksen kasvoille. Kuin vanhasta tottumuksesta väkevämpiä irtistellessä. Enää ei ollut alkoholin aika. Ei arkena eikä juhlanä. Mitään syytä juhlaan ei muutenkaan vielä ollut. Ei niin kauan kuin jutut oli selvittämättä. Mökin kaapissa oleva pieni konjakkipullo sai vielä odottaa korkkaamattomana. Jos jutut ratkeaisivat, niin voisihan sitä sitten harkita. Vaikka morkkishan siitä taas tulisi.

Saunassa morkkiksen kyllä sai sitten hakattua vihdalla itsestään tipotiehensä.

"Olet sinä varsinainen saunamajuri. Pesunkestävä hikimajojen hidalgo... Jospa sitten kummiskin..." Seppo yritti hymyillä, mutta hymy oli jumittunut jonnekin kurkunpään tietämille. Hän lähti lampaamaan nahka punaisena höyryten laituria kohti. Kohta laiturin päästä kuuluikin jo poliisimiehen mentävä molskahdus Seppo Salmen sukeltaessa Itämeren

hyytävänmustaan veteen.

Jesse palasi löylyhuoneen hämäriin. Hän istahti ylälauteille (jotka tuntuivat olevan jämäkkää tekoa) tuijottaen tulikivenmustanpunaista kiuasta naama kireänä ja ilme totisena.

Viimeiset viikot olivat olleet yhtä sumua. Vesihöyryä. Kuumaa kiukaankivien höyryä. Yksityisetsivä Jesaja "Jesse" Kaaleppi Karaja ei ollut luovuttaja tyyppiä. Ainakaan omasta mielestään. Taas kerran sitä piti todistella ankaralla saunomisella. Hän heitti lisää löylyä ja kiuaskivet muuttivat jälleen löylyveden kuumaksi vesihöyryksi. Jesse ei antanut periksi. Kohta kroppa huusi taas viilennystä. Rääkkäämällä näitä juttuja ei ratkota, se tuntui viestittävän jokaisella kuplivalla ihohuokosellaan. Sen verran oli kuitenkin annettava periksi, että oli kumarrettava Saunan Jumalaa, kiuasta. Hampaat irvessä. Ehkä miedommat löylyt ensi kerralla kuitenkin, hän mielti. Varsinkin silloin kun Seppo oli päässyt vaimoltaan karkaamaan. Muka vieraisiin naisiin. Melko surkea alibi, noin rikostutkijaksi. Oliko omissakaan touhuissa niin kehumista, Jesse mielti.

Olen maailman surkein yksityisetsivä. Voiko rikoksia muka ratkoa itseään löylyttämällä ja koivuniemen vihdalla itseään piiskaamalla. Oli ollut mukamas loistoidea pakottaa aivot töihin. Luoda johtolangatkin tyhjästä, jos niitä ei muutoin ollut. Ratkoa rikokset kuin jokin muinaisaikojen mystinen shamaani, joka näki kiukaan höyryssä viestejä jumailta ja manalan majojen asukeilta.

Oli ollut nerokas ajatus antaa mielelle viesti tai opetus siitä, että saunan kuumuus ei vain lopu ennen kuin sinne aivojen pöimuihin muodostuisi edes yksi idea tai johtolanka, josta juttu lähtisi aukeamaan. Ehkä jokin pieni johtolangan nyöri, jota tietoinen mieli ei ollut tavoittanut, mutta jonka alitajunta puski väkisin pintaan. Varsinkin kun siitä saisi palkkioksi sen, että tällainen itsensä rääkkääminen loppuisi.

Onneksi sellainen idea oli tullutkin.

Se oli se yksinkertainen johtopäätös, että tässä tarvitaan nyt kokeneen poliisimiehen apua. Oli pitänyt ottaa yhteyttä vanhaan puolittuun työkaveriin. Työkaveri oli kuitenkin liian vahva sana, kun kuitenkin kyseessä oli vain sama työpaikka ja sielläkin eri kerroksen väkeä. Seppo Salmi oli kokenut poliisi. Rikostutkijaksi ylennyt samalla kun Jesse oli pudonnut pois oravanpyörästä potkujen myötä. Tavallisesta lättäjalasta oli tullut kunnon kylä ja kyttä. Sellainen, jonka Jesse arveli seisovan mielteliäänä ruumiista tarkastellen ja imien ehkä näennäisen hajamielisenä, mutta aivot raksuttaen palamatonta piippua tai kenties silmälasien sankaa. Ehkä sanoen jotakin kuolematonta fraasia tai aforismia elämästä ja kuolemasta. Tai sitten vain synkkänä kivikasvona katsellen mykkänä jonnekin minne muiden silmät eivät nähneet.

Ehkä hänestä olisi apua, vaikka ei hänestä kyllä saunaseuraksi tahtonut olla. Viime viikkoina miestä oli kyllä alkanut näkyä yhä useammin. Eikä aina ollut tarvinnut edes kutsua lähettää.

Seppo palasi saunaan ja istahti alemmalle lauteelle. "Vieläkös se saunamajuri täällä meinaa kauankin kylpeä", hän kysyi.

"Minun on saunottava vielä, että saan ajatukseni kirkkaaksi. Lämpö saa ajatuksen liikkeelle!" Jesse hymähti.

"Ei täällä saa kuin jotain löylynlyömiä ajatuksia. Kuten sen, että luulet ratkovasi täällä rikoksia. Herra saunaetsivä." Seppo Salmen oli otettava tukea polvistaan. Vanhemmiten sauna ei ollut tuntunut enää niin mukavalta kuin nuorempana. Pumppu hakkasi kahtasataa ja olutkin oli vain ykköstä.

"Metodeja on monia. Minä saunon, että saan veren kiertämään pääkopassa. Jotain johtolankoja on katsos voinut jäädä huomaamatta."

"Muistuta minua, etten tule tänne koskaan enää." Seppo huomautti ja nosti ahterinsa lauteilta ja poistui saunan kuistille.

"Noin sanot joka kerta..." Jesse nousi myös jaloitellakseen.

Ehkä suuri rikosetsivä ei kuitenkaan ollut sitä sorttia, josta tehtiin elokuvia. Munasillaan miehestä kyllä oli riisuttu kaikki sellainen karisma, jota löysi vanhojen elokuvien karismaattisista

murhaetsivistä.

Piippuakaan ei miehellä ollut.

Oli lopettanut tupakanpoltonkin. Tyytyi vain rapistelemaan vanhaa tyhjää tupakka-askia kasvot ilmeettömänä kuin vainajalla arkunvalvojisissa.

Niin nytkin.

Kuistille saapui höyryävä hiljaisuus molempien miesten hengitellessä saunahöyryjään.

Seppo puristi vanhan norttiaskinsa punaiseksi palloksi ja hetken mietittyään paiskasi sen virkasalkkuunsa.

"Perhana...", Seppo murahti pettymystään.

Jessen ihoa alkoi jo hieman palella. Mieli alkoi kaivata saunan mieltä ja kehoa hellivää lämmön kosketusta.

"Vaimon takia oli pakko tulla..." Seppo avasi ykkösoluen. Se sähähti kiukkuisesti avautuessaan ja Seppo sai naamalleen vaahtoparran.

"Perhana!" Seppo nosti vaahtoavan tölkin salaman nopeudella suuhunsa ja melkein onnistui estämään uuden vaahtokatastrofin.

Jesse oli jo palannut saunaan ja sai saunoa hyvän tovin yksin, kun Seppo vihdoin ja viimein nousi ylös. Hän avasi saunan oven ja huikkasi lievästi sammaltavat kiitokset ja tervehdykset saunan pimeyteen.

"Saan huomenna raportit tapauksista. Tuon ne tullessani, niin keskustellaan kerrankin asiallisesti."

"Ovi kiinni! Löyly karkaa!" kuului saunan pimeydestä ylälauteiden nurkasta.

Oven sulkeuduttuakin, saattoi kuulla miten Jesse kuritti vanhaa puukiukaan henkeä, niin että pauke kuului. Seppo puisteli päätänsä miehen löylyhimoille.

"Tulen käymään huomenna, niin jutellaan tapauksista lisää." Seppo vielä vahvisteli. Äänessä kuului liian nopeasti nautitut ykkösoluet.

"Tule vaan, jos vaimosi päästää." Jesse heitti löylyä kiukaalle, joka päästi innokkaan pamauksen.

"Ei se ikinä päästä, mutta minä karkaan!" Seppo irvisti ilottomasti.

"Joku päivä jäät vielä kiinni." Jesse sanoi ja tarttui

löylykauhaan.

Supisuomalainen saunadekkari.

Puku Tekee Vainajan sijoittuu Halmeen kuvitteelliseen kaupunkiin, jossa tapahtuu murhia.

Entinen poliisi ja nykyinen vakuutusetsivä perustaa etsivätoimiston saunaansa ja alkaa vanhan poliisikaverinsa kanssa selvittää Halmeen sarjamurhia.

Hyvin puettuja ruumiita, jotka ovat kuin valmiita omiin hautajaisiinsa. Mistä oikein on kysymys? Nyt tarvitaan Jesaja ´Jesse´ Kaaleppi Karajan etsivänlahjoja, jotka ovat pahasti hukassa.

Mies kun kuvittelee ratkovansa rikokset saunassa saunasolmussa istuen ja kiukaan kanssa jutellen, kuin muinainen maakuopassa saunova shamaani. Ehkä apuun tarvitaan kuitenkin rikostutkija Seppo Salmi, joka pakenee kiukkuista akkaansa Jessen rantasaunalle saunomaan. Vaimolleen hän uskottelee juoksevansa vieraissa. Miehen alibi on siis kunnossa. Huonossa kunnossa. Kuten mieskin.

Nyt on saunaankin saatu lukemistoa! Tätä vihtoessa tulee vähintäänkin hiki. Kylmä hiki ja heti perään kuuma. Siksi ratkiriemukkaan erilainen rikosromaani tämä on. Tällaista ei ole vielä kirjoitettu. Niinpä se piti kirjoittaa. Tällaista ei ole vielä suostuttu kustantamaan. Niinpä se piti omakustantaa.

Liity mukaan kasvavaan saunovien dekkaristien alati kasvavaan iloiseen joukkoon! Helppoa. Tarvitset vain pefletin, löylykauhan, kiukaan ja löylyhuoneen, jossa voit seurata sankariemme edesottamuksia.

Ratkeaako rikokset tosiaan löylynlyömällä metodilla, jossa johtolangat saadaan saunomalla esiin? Voiko sellainen metodi toimia nyky-Suomessa?

Huumoria. Kauhua. Jännitystä. Maagista realismia tai ehkäpä kuitenkin Maagista epärealismia. Sillä milloin mikään tässä maailmassa olisi kovin realistista.

